

In de voetstappen van Jezus

Liturgiesuggesties:

Gezang 296:1, 2 en 3

Psalm 66:3 en 5

Jesaja 6:1-7

Gezang 457:3 en 4

1 Petrus 3:13-4:6

Psalm 111:3 en 5 OB

Gezang 441:1, 2, 11 en 12

Psalm 145:1

Psalm 145:2

*

Gemeente van onze Here Jezus Christus, broeders en zusters, jongens en meisjes,

Kinderen stappen voor de aardigheid wel eens in de schoenen van grote mensen.

Als ze - bijvoorbeeld - met een verkleedpartijtje bezig zijn.

Da's natuurlijk een grappig gezicht ... die kleine kindervoetjes in die véél te grote-mensen-schoenen.

Ik weet nog een ander spelletje: In de voetstappen van vader of moeder lopen.

Aan het strand bijvoorbeeld.

Je ziet hun voetstappen het beste als het zand nog vochtig is.

Maar ook in het mulle zand zie je de voetafdrukken van vader of moeder.

Voor korte kleine kinderbeentjes is het soms niet bij te benen.

Je hebt als kind eigenlijk zevenmijlslaarzen nodig om het tempo bij te kunnen houden.

Bovendien ... er staan dikwijls véél voetafdrukken in het zand.

Dan kun je het spoor van vader of moeder alleen maar volgen als je héél dicht achter hen aan blijft lopen.

Als je hen op de voet kunt blijven volgen.

*

In de voetstappen van Jezus.

De apostel Petrus heeft het - in het bijbelgedeelte wat we samen hebben gelezen - over het volgen van Jezus.

'Je moet maar gaan in zijn voetstappen', schrijft hij.

'Als je dicht achter Hem blijft, ga je altijd goed.'

'Je leert ook veel van Hem ... onderweg.'

'Wandel maar stilletjes achter Hem aan.'

'En je zult zien ... een goed voorbeeld doet goed volgen.'

In de voetstappen van Jezus. Jezus volgen.

Een volgeling - een discipel van Jezus zijn.

Da's, broeders en zusters, jongelui, niet altijd even gemakkelijk.

Soms begrijpen de mensen je niet.

Soms brengt dat ... onbegrip, lijden met zich mee.

En het gevaar voor u en jou en mij is groot ... dat je het spoor van Jezus gaat verlaten.

Dat de weg, die Hij gaat ... voor ons te moeilijk, te moeizaam wordt.

Niet iedereen houdt het vol om in Jezus' voetstappen te blijven gaan.

* Geen geestelijke conditie.

* Geen interesse.

* Teleurstelling.

* Zuigkracht van de wereld.

Ach er zijn verschillende redenen te noemen waarom mensen - jammer genoeg - afhaken bij Jezus.

Waarom mensen de moed opgeven om Jezus te blijven volgen.

Heel begrijpelijk.

Want vanuit de wereld komt zo geweldig veel op je af.

Er wordt soms ook zo kritisch op je gelet.

Er wordt soms ook van je gevraagd je christelijke houding te motiveren.

Wanneer je, broeders en zusters, jongelui, je christen-zijn niet verborgen houdt ...

Wanneer je - als volgeling van Jezus - niet angstvallig wegkruipt in de anonimiteit ...

Dan kan het gebeuren dat mensen je daarop aanspreken:

* Waarom heb jij iets, dat ik niet heb?

* Waarom zijn jouw opvattingen zo principiëel anders dan die van mij?

En daar komt nog iets bij ...

We zijn niet alleen christen ... we hebben ook een christelijke Boodschap.

Een Boodschap waarin niets minder wordt gezegd dan dat de wereld waarin wij leven ... door God veroordeeld is.

En dat Jezus Christus - onze Koning - alle macht heeft in de hemel en op de aarde.

Je schuift daarmee die machtige zichtbare wereld opzij en je zet alles in op die onzichtbare man van Nazareth, die gestorven is aan een kruis, door mensen veracht en bespot.

Dan kun je verwachten dat én door je levenswandel én door je Boodschap ... dat dat wel een conflict moet opleveren.

Dat ze ... op je werk, op school, in je vriendenkring ...

Dat ze van alle kanten om je heen komen staan ...

Dat ze je proberen in de war, in het nauw te brengen ...

Met hun vragen, met hun kritiek, met hun angst voor het leven en de dood.

*

Dat overkwam de eerste lezers van de brief van Petrus.

Petrus, de apostel, schrijft zijn brief aan christenen in Klein Azië - wij noemen het Turkije.

En hij noemt ze - die christenen - vreemdelingen, die in de verstrooiing zijn: in Pontus, Galatië, Kappadocië, Asia en Bithynië.

Het waren - vanouds joden en (wat we noemen) joden-genoten (mensen die sympatiseerden met het joodse geloof), die al van vader op zoon buiten het beloofde heilige land leefden.

Ze woonden in de verstrooiing, hier en daar, her en der verspreid in de wereld van die dagen.

Maar die - vanouds joden en joden-genoten waren op het Pinksterfeest in Jeruzalem tot geloof gekomen in Jezus, de Christus.

Ze hadden Hem - door de preken van Petrus en anderen - als hun Messias, als hun Verlosser, leren erkennen.

Jezus van Nazareth, de Christus, de Opgestane Heer over dood en leven.

En toen waren ze - na het Pinksterfeest - teruggegaan naar huis.

Als mensen die in de voetstappen van Jezus willen gaan.

Nu ... aan deze nieuwe - pas bekeerde - christenen schrijft Petrus:

"Maar heiligt de Christus als Here ... opdat zij ... beschaamd gemaakt worden."

Dat is de hoofdzin van vanmiddag.

Christus heiligen - dat is de opdracht van een christen.

Twee aspecten / twee kanten zitten daaraan:

a. Christus heiligen dat is allereerst: Hem erkennen in zijn uniekheid.

Hij is dé Christus, de van God gezalfde.

Hij is de Here, de Kurios, de Koning.

Hij neemt een unieke plaats in.

Hij is anders. Hij is heilig.

Hij is als God, nee ... Hij is God zélf.

Er is geen ander als Hij.

Alleen Hij kan je goddelijke Redder en Verlosser zijn.

Hij wil de Koning zijn op de troon van je leven.

De Christus heiligen als Here ...

Dat zul je ... met je hart en met je verstand moeten erkennen.

b. Christus heiligen als Here ... dat is ook: Je leven aan Hem toevertrouwen, je leven aan Hem toewijden.

Je leven laten beheersen door Hem alleen.

Dat komt ook - als vanzelf - naar buiten.

In je woorden, in je daden, in heel je levenswandel.

Ik moest denken aan dat aangrijpende visioen van Jesaja.

U kunt het nalezen in Jesaja 6. Jesaja ziet in een visioen ... de tempel.

En in die tempel staat een troon.

En op die troon zit God.

Jesaja geeft geen beschrijving van God.

Hij doet geen enkele poging om God voor ons uit te tekenen.

Want geen mens kan God omvatten en beschrijven zoals Hij is.

Maar wél laat Jesaja uitkomen hóe indrukwekkend alles is.

De zomen van de mantel van God vullen de tempel.

Hij is als een indrukwekkende koning die vanaf zijn troon regeert

En Jesaja ziet nog meer. Serafs - engelen - omringen Hem.

En ze roepen: "Heilig, heilig, heilig, is de HERE."

Hun stemmen zijn zo luid en krachtig, dat de deurposten van de tempel ervan trillen en schudden.

Die engelen zijn vol eerbied en ontzag voor God.

Ze bedekken voor Hem hun gezicht.

Hoe overweldigend moet de heiligheid van God niet zijn?
En Jesaja kan dan ook maar één ding zeggen: 'Wee mij! Ik ga ten onder.
Ik, zondig, nietig, mens.
Ik heb de Koning der koningen gezien: de HERE der heerscharen.
Dit wordt mijn ondergang!'

Het verrassende is ... dat de Bijbel ons laat zien, dat deze heilige God tóch onder mensen wonen wil.
Maar dat is alleen mogelijk als onze zonden worden verzoend.
Daarom raakt één van de engelen in dat visoen de lippen van Jesaja aan met een gloeiende kool uit het vuur.
En dan klinken er deze woorden, woorden van verzoening:
"Nu is uw ongerechtigheid geweken en uw zonde verzoend."

Verzoening, broeders en zusters, jongelui, herstelt het contact tussen God en een mens.
God zélf gaf ons daarvoor zijn Zoon.
De Christus, de Redder, de Verzoener.
Hij is het die - voor ons - de verterende vuurgloed van God heiligheid opvangt.
Hij zet Gods heiligheid om in een koesterende warmte die niet verzengt, maar verkwikt.
"Heiligt de Christus als Here."
Omdat Hij heilig is.
Erken Hem in zijn uniekheid.
Aanvaardt Hem - in geloof als je Redder en Verzoener.
En ga in zijn voetstappen als christen.

*

Da's het tweede aspect van de heiliging.
Christus volgen. Hem dienen. Hoe je dat doet?
Ook daar geeft Petrus, de apostel, ons in de tekst van vanmiddag een aantal concrete aanwijzingen bij. De Christus heiligen.
Dat doe je allereerst ... in je hart!
En ... altijd bereid tot verantwoording.
Dus ... in het openbaar. Da's het tweede.
In je hart én in de samenleving.
Een paar voorbeelden uit de Bijbel.
* Jozef in het huis van Potifar.
Hij weerstaat de verleidingen van de vrouw van zijn meester.
* Daniël in het paleis van de koning van Babel.
Geen voedsel dat in Gods Woord verboden is.
Niet neerbuigen voor het afgodsbeeld van een waanzinnige koning.
* De eerste christenen in Jeruzalem.
Ze waren echt het zout der aarde en het licht voor de wereld.

Maar dan kan het ineens ook omslaan.
Wie opkomt voor recht en gerechtigheid ... voor het recht van God en van de medemens ... krijgt dikwijls de storm tegen.

- * Jozef komt in de gevangenis.
- * Daniël in de leeuwenkuil.
- * De eerste christenen worden vervolgd, gevangen genomen en vermoord.

"Altijd bereid tot verantwoording."

Je kunt, broeders en zusters, jongelui, alleen maar verantwoorden ... wat je weet en wat je hebt.

Een minister kan in een parlementaire enquête alleen maar verantwoording afleggen van wat hij weet of wat hem ter kennis is gebracht.

Een penningmeester kan alleen maar verantwoording afleggen van wat er aan geld op de bankrekening aanwezig is.

Je kunt alleen maar verantwoorden ... wat je weet en wat je hebt.

Mag ik de lijnen even doortrekken naar de diensten van vandaag.

Morgen - op je werk - of in het gesprek met de buurvrouw gaat het ineens over de invulling van je zondag.

Je bent naar de kerk geweest.

Je hebt meegezongen en meegebeden.

Je hebt het avondmaal misschien wel meegevierd.

Maar wat voel je nou van binnen?

Geeft het je een warm, een goed gevoel van binnen dat je in de kerk was?

Heb je echt ervaren dat God - in brood en wijn - zichtbaar en tastbaar zijn beloften voor je concreet maakt?

Je hébt Hem je zonden beleden.

Je bént bevrijd van de last van je verleden.

Je mág een nieuw begin maken met God en met de ander.

Je hoeft weliswaar niet elke dag met je geloof te koop te lopen.

Je hoeft ook niet elke keer een straatje om te lopen.

Maar als er rekenschap van je gevraagd wordt ... altijd en overal ... dan kun je daar als christen niet omheen.

*

"Altijd bereid tot verantwoording aan al wie je rekenschap vraagt van de hoop die in je is."

Hoop!

Bij ons is hopen zo iets als het toppunt van onzekerheid:

* Ik hoop dat ik de eerste, tweede, derde keer slaag voor mijn rijexamen.

* Ik hoop dat de medicijnen van de specialist mij zullen helpen.

* Ik hoop dat dat aardige, lieve meisje dat ik op vakantie heb ontmoet van mij houdt.

Onzekerheid.

In de Bijbel is hoop precies andersom.

Hoop is in de Bijbel het toppunt van zekerheid.

Je kunt er van van op ... aan.

Je kunt er op ... bouwen.

Rekenschap geven van de hoop die in je is.

Dan ben je er vast van overtuigd, dat God - om Jezus Christus' wil - je nooit en te nimmer zal laten vallen.

Dat je - zelfs in het laatste oordeel - mag schuilen bij het kruis van Christus.

Hoop.

Vaak vergeleken met een anker.

Een anker gebruik je om te voorkomen dat je schip afdrijft, op drift raakt of ... vastloopt.

Een anker geeft houvast aan de zeebodem en houdt een schip op z'n plaats.

Christenen zijn mensen met zo'n anker.

Ze hebben het anker van hun levensschip uitgegoid.

En dat anker ligt stevig vast in de beloften die God geeft in zijn Woord.

Mensen zónder hoop drijven af, lopen vast.

Mensen mét hoop kunnen tegen een stootje.

Het anker van de hoop houdt hen op hun plaats.

Maar ... je moet dat anker van je levensschip er wel uitgooien: PLONS!

Want je kunt het anker natuurlijk ook laten zakken in het ruim van je levensschip.

En dan hou je jezelf op een gevaarlijke manier voor je gek.

Daar kom je vroeg of laat dan ook zeker achter.

Hoop!

Da's met je hart en met je verstand erkennen dat je in jezelf geen zekerheid hebt.

Je zoekt die zekerheid elders.

In het Woord van God, in de Bijbel.

Bij het kruis van Golgotha, waar Jezus de Christus, ook voor jouw zonden is gestorven.

Hoop maakt je blij.

Hoop geeft je moed en vertrouwen.

Hoop geeft je zekerheid en verwachting.

*

Van die hoop - die in ons is - wordt verantwoording van je gevraagd.

Rekenschap geven van de hoop die in je is.

Dat moet - schrijft Petrus - wel gebeuren met verstand.

Hij geeft daarbij een paar tips:

- met zachtmoedigheid;

- met vreze / respect - zouden wij zeggen;

- en met een goed geweten.

Dus niet opdringerig en brutaal.

Niet als Jehova's-getuigen.

Integendeel: met bescheidenheid en met gevoel voor situaties en relaties.

Jezus heeft ook geen grote mond gehad tegen Kajafas en Pilatus.

Hij heeft de goede belijdenis afgelegd voor vele getuigen.

"Leer van Mij - zegt Hij - dat Ik zachtmoedig ben en nederig / bescheiden van hart."

Dáár ligt wervende kracht in.

Dát kan het geweten van die ander raken.

*

Want wát is het doel van die verantwoording van de hoop?

Dat het getuigend is, wervend.

"Opdat zij - die geen hoop hebben - beschaamd gemaakt worden." ...

Wellicht weet u, weet jij, dat de christenen in Klein Azië - waaraan Petrus zijn brieven schrijft - het niet gemakkelijk hadden.

De mensen om hen heen ... begrepen hen niet.

En van onbegrip kwam het tot erger: - laster, lijden, vervolging.

Wat stel je daar nu als christen tegenover?

Een goede levenswandel!

Een volgen in de voetstappen van Jezus.

In verbondenheid, in navolging van Hem, die je geroepen heeft uit deze donkere wereld en je gebracht heeft in zijn heilzaam licht.

Verbonden aan Hem, wiens naam je op je voorhoofd ... met ere draagt.

Een goede levenswandel!

Die alleen ... kan vijanden die kwaad willen spreken ... beschaamd maken.

In de voetstappen van Jezus.

We moeten, broeders en zusters, jongelui, het aandurven om oprecht en eerlijk als volgelingen van Jezus in deze wereld te leven.

Er wordt op ons gelet.

We hebben niets te verbergen.

Het evangelie van de hoop is geen diamant in een leren zakje, veilig weggestopt in een kluis.

Het evangelie van de hoop is als een bron gevuld met helder water.

Je kunt er je leven lang een emmer in neerlaten.

Nooit zal die emmer leeg naar boven komen.

Telkens weer kun je er fris en helder water uit putten.

Water uit de bron van het Leven.

Maar we houden dat water niet voor ons zelf alleen.

We delen er van uit. Aan anderen.

Aan hen die zonder hoop ... op zoek zijn naar houvast.

"Heiligt de Christus als Here, altijd bereid tot verantwoording, opdat zij beschaamd gemaakt worden."

God wil ons gebruiken.

Als volgelingen van Jezus.

Als mensen die vol zijn van de hoop die in hen is.

Als mensen die Jezus als hun Here hebben leren kennen.

In de voetstappen van Jezus.

Gaat u mee, ga jij mee?

Het is geen gemakkelijke reis ... dat kan ik je uit ervaring wel vertellen.

Maar achter Jezus aan is er hoop.

Voor nu en voor straks.

Voor u en voor jou.

Komt, kinderen, niet dralen, want de-avond is nabij!

Wij zouden licht verdwalen in deze woestenij.

Komt, vatten wij dan moed naar de-eeuwigheid te streven,
van kracht tot kracht te leven. n 't eind is alles goed.

Het zal ons niet berouwen de smalle weg te gaan.
Hij riep ons, de Getrouwe, en Hij ging zelf vooraan.
Komt en vertrouwt op Hem die u is voorgetogen
en richt uw hart en ogen vast op Jeruzalem.

Gezang 441: 1 en 2

Amen.

Ds. Jan K.C. Kronenberg

Haarlem, 3 september 2000